

«El sepulcre buit»

(Mt 28, 1-8)

El text

1 Passat el dissabte, quan clarejava el diumenge, Maria Magdalena i l'altra Maria anaren a visitar el sepulcre. 2 Tot d'una hi hagué un gran terratrèmol: un àngel del Senyor va baixar del cel, féu rodolar la pedra i s'hi va asseure al damunt. 3 Resplendia com un llamp, i el seu vestit era blanc com la neu. 4 De por d'ell, els guardes es posaren a tremolar i van quedar com morts. 5 L'àngel digué a les dones:

-No tingueu por, vosaltres. Sé que busqueu Jesús, el crucificat. 6 No és aquí: ha ressuscitat, tal com va dir. Veniu, mireu el lloc on havia estat posat. 7 Aneu de seguida a dir als seus deixebles: "Ha ressuscitat d'entre els morts, i ara va davant vostre a Galilea. Allà el veureu." Aquest és el missatge que us havia de donar.

8 Immediatament elles, amb por, però amb una gran alegria, se n'anaren del sepulcre i van córrer a anunciar-ho als deixebles.

Notes sobre el text

En aquest fragment ens situem en el que és el nucli de la predicació de la primitiva Església: la bona nova de la Pasqua, l'anunci de la resurrecció de Jesús. A les cartes de St. Pau trobem algunes de les fórmules amb que els primers cristians anunciaven aquest gran missatge (com 1Co 15,1-7). Uns anys més tard, els evangelis oferiran narracions que intenten acostar-nos al que van viure aquells deixebles, i que no devia ser gens fàcil d'explicar: com després de la mort en creu van sentir novament Jesús viu. El mateix Jesús que ells havien conegut, però que ara se'ls feia present d'una manera diferent... Ell és viu novament però amb una vida transformada.

D'aquesta manera als evangelis trobarem relats de les aparicions pasquals del Jesús ressuscitat, però també les tradicions sobre el matí de Pasqua, en què les dones van trobar el sepulcre de Jesús buit. El seu cos no hi és... una absència que per a alguns potser no demostra res, però que per a aquells deixebles significava la possibilitat de fer el pas cap a la fe.

El text de Mateu en el que ara ens fixem es basa en la versió que ja havia donat l'evangeli més antic, el de Marc, amb alguns petits canvis. Coincideixen en el més essencial:

- El lloc (el sepulcre) i sobretot, el moment: el matí posterior al dissabte, un dia que per als jueus no tenia ni nom propi, ni cap sentit festiu, però que a partir d'ara serà pels cristians el Diumenge, el dia en que la comunitat es trobarà per a reviure la Pasqua del Senyor.
- També coincideixen en la presència de les dones, i en especial Maria Magdalena. Elles són citades sempre com les primeres que van ser testimonis de la resurrecció. Cosa ben sorprenent per l'ambient jueu de l'època, que no considerava vàlid el testimoni de les dones davant d'un judici.
- I finalment el missatge anunciat també és el mateix: la resurrecció de Jesús, i l'encàrrec d'anar a explicar-ho als deixebles, i a dir que vagin a Galilea, i allà el veuran. Galilea és el lloc on va començar el camí dels deixebles, allà on Jesús els va cridar. Ara, després d'haver-lo abandonat a la creu, Jesús els crida a tornar a començar, i retrobar-se amb ell.

Però, com hem dit, tot i que Mateu segueix en l'essencial la versió de Marc, també afegeix a l'escena alguns detalls propis:

- En primer lloc, Mateu ha emmarcat aquesta escena amb el fragment previ, que ens parla de la guàrdia que els soldats feien davant el sepulcre, per evitar que ningú robés el cos. I després de la resurrecció ens mostrarà com fins i tot ara, els dirigents jueus escampen el rumor de que van ser els deixebles els qui van robar durant la nit el cos de Jesús. Sembla que aquesta acusació contra els cristians realment circulava entre els jueus en el temps de Mateu, i per això ell en parla en el seu evangeli.
- A la narració de Marc, un misteriós jove vestit de blanc és l'encarregat d'explicar a les dones (però encara més al lector de l'evangeli) què és el que ha passat. Mateu ho presenta de manera semblant però dona a aquell jove el nom que li correspon, segons la tradició bíblica. És un "àngel", paraula que en la llengua en la que s'escriuen els evangelis, el grec, significa un "missatger", el qui porta una notícia de part de Déu. Mateu ja ha mostrat al començament de l'evangeli àngels que anunciaven el naixement de Jesús. Però en aquella ocasió ho feien d'una manera més discreta: parlen a través dels somnis (podeu veure la fitxa que vam presentar per l'Advent: El Somni de Josep). Ara, en canvi, l'àngel es fa present de manera física, per a comunicar directament la gran notícia. Mateu remarca així la importància del moment: en la resurrecció de Jesús, Déu mateix està intervenint en la història. Això també es veu ressaltat per uns signes "còsmics" que acompanyen la resurrecció: un gran terratrèmol, que també ens ha citat Mateu en el moment de la mort de Jesús (Mt 27,51-54). Aquests cataclismes eren una manera molt comú a certs llibres de l'Antic Testament i en altres escrits jueus de l'època (el gènere apocalíptic) d'expressar l'esperança en la intervenció de Déu, que durà la salvació al poble creient.

Per comentar en grup

- L'Evangeli intenta explicar-nos aquella experiència que els primers deixebles van tenir de la resurrecció, i que, com hem dit, no devia ser pas fàcil d'expressar... però que a ells els va canviar la vida. Això sí que era ben visible, com la Pasqua els va fer "reviure" a ells, a la llum de la fe. Ens podem preguntar: **¿Això encara val per nosaltres? ¿L'experiència de la Pasqua és encara capaç de "revifar-nos" (personalment, o com a comunitat)? ¿Com ho hem de fer per a que se'ns noti realment, com algú ha dit, que els cristians fem cara de "ressuscitats", i no ens quedem només amb la cara de "Divendres Sant"?**
- Jesús, al llarg de tota la seva vida, es va acostar a aquells a qui ningú s'acostava, va donar esperança a aquells que per a ningú comptava. I ara, a la Pasqua, veiem el mateix: no voldrà altre testimoni qualificat que el de les dones, que en el seu temps comptaven ben poc. Ens podem preguntar: **¿en això sabem seguir al nostre Mestre: anar contracorrent, superar tants prejudicis, descobrir el gran valor que hi ha en tot fill i filla de Déu...?**
- L'àngel, el "missatger" de l'evangeli, és aquell transmissor fidel de la bona notícia que Déu ens vol fer arribar. Encara avui el Senyor va trobant maneres de fer-nos arribar la seva veu, a través de molts missatgers discrets i fidels: persones que ens han acostat a Jesús, que han estat testimonis de servei, d'esperança. Potser ens convé repassar cadascú: **¿quins són els "àngels" que el Senyor ha posat en el nostre camí...? I donar-ne gràcies... I intentar ser-ho nosaltres per a la gent que ens envolta...**
- Galilea, un lloc ben especial per a aquells primers deixebles. La seva terra, i el lloc on havien començat a fer camí amb Jesús. Des d'aleshores les coses havien anat per camins que ells no s'imaginaven. I en el moment decisiu van fallar estrepitosament, van abandonar el seu Mestre. Però ara Jesús els reuneix novament a Galilea. **Pensem en quina és la nostra particular "Galilea", els llocs o els moments en que hem sentit més vivament que empeníem el camí amb Jesús. La Galilea a la que ens cal tornar quan les circumstàncies o la rutina ens han dut per altres camins.** Podem compartir-ho en el grup, i veure en què coincidim, o en què cada persona té la seva pròpia història, la seva peculiar manera com Jesús l'ha cridat... maneres diverses que fan

més rica la nostra Església.

El text fet pregària

- Senyor, en aquells moments de la vida en que em trobo com “davant el sepulcre buit”, ajuda'm a fer el pas de la fe. Ajuda'm a sentir que puc confiar, que puc avançar, que puc apostar fort pel teu evangeli. No deixis que em limiti a creure només en el que es pot demostrar, el que es pot tocar, o el que es pot comprar...
- Senyor, perdona'ns per les vegades en què nosaltres també hem posat “una guàrdia davant del teu sepulcre”, per a que Tu no hi puguis sortir, per a que la teva paraula no ens incomodi cridant-nos a anar molt més enllà, per a que la teva veu no ens pugui convidar a deixar-ho tot per seguir-te.
- Senyor, ajuda'm a descobrir que, fins i tot sense arribar a veure al meu voltant “grans terratrèmols” ni “àngels que resplendeixen com el llamp”, tu ets sempre present en la meva història, i has volgut plantar la teva tenda entre nosaltres per compartir les nostres angoixes i els nostres anhels.

Mn. Josep Vicenç Moragues